

Tíz rejszolás

az öreg Sanchez igazi zseni, rajtam kívül azonban ezt nem tudja senki, és mindig jólesik elugrani hozzá. nagyon kevés emberrel tudok megmaradni 5 percnél tovább egy szobában anélkül, hogy ne törne rám a kizsigereltség érzése. Sanchez kiállja a próbát, mert én valóban próbára tudok tenni bárkit, hehehehe, istenem, szóval eljárógatok hozzá, hadd lássam a két emeletes, kézzel épített kalyibájában. kiépítette a csővezetékeket, bevezette az áramot megcsapoltva egy magasfeszültségű vezetéket, a szomszéd állomásról föld alatti vezetékekkel bekötötte magának a telefont, de azt mondja, nem hívhat föl semmit a városon kívül anélkül, hogy le ne lepleződjön a disznósága. plusz egy fiatal lánnyal él, aki keveset beszél, festeget, érzéken járkal föl-alá, és kielégíti Sanchezt, meg persze fordítva. aprópénzért vette a telket, s noha elég messze terül el Los Angeles-től, ezt akár előnynek is lehet tekinteni. drótok, népszerű műszaki lapok, magnók, polcok meg a legkülönfélébb témájú könyvek között ücsörög. tömören beszél, de soha nem durván; csupa humor és varázslat, kitűnően ír, a hírnév viszont nem érdekli. egyszer majd előmászik a barlangjából, és fölolvasson a verseiből valamelyik egyetemen, aztán pedig híre megy, hogy a repkényes falak hetekig rezegtek, rázkódtak ottléte nyomán a diáklányokkal egyetemben. 10 000 szalagnyi beszélgetést, hangot, zenét rögzített... unalmasat, érdekeset, átlagost, különlegest. a falakat fotók, reklámok, rajzok, szikladarabok, kígyóbőrök, koponyák, szikkadt gumi, korom, ezüst és aranypor nyomai borították.

„attól tartok, nem bírom tovább” szólalok meg, „tizenegy éve ugyanaz a meló, az órák úgy csordogálnak, akár a híg szar, minden arc szétfolyik a semmibe, pofázás a semmiről, röhögés semmiségeken, nem vagyok sznob, Sanchez, de néha kezd igazi horror show-ra emlékeztetni a dolog, az egyetlen kiút a halál, esetleg a megőrülés.”

„a józanság egyfajta befejezetlenség, hiány” mondja, miközben behajít a szájába pár tablettát.

„jézus, úgy értem, számos egyetemen vagyok a tananyag része, egy-két prof könyvet ír rólam... jó pár nyelvre lefordítottak...”

„mindannyiunkat. öregszel, Bukowski, gyengülsz. tartsd meg a vagányságodat. Győzelem vagy Halál.”

„Adolf.”

„Adolf.”

„nagy tét, nagy bukás.”

„persze, vagy fordítva, az egyszerű emberek esetében.”

„hát, bassza meg.”

„ja.”

rövid csönd. „ideköltözhetsz hozzánk” veti föl.

„kösz, tényleg. de azt hiszem, előbb még próbálkozom a vagánysággal.”

„a te dolgod.”

feje fölött fekete tábla, melyre fehér betűket ragasztott föl:

„EGY FIÚ MÉG SOSEM SÍRT, S NEM NYOMOTT EL EZER KIMET.”

– Dutch Schultz a halálos ágyán

„A NAGYOPERA VELEM OLYAN, AKÁR A KAVIÁR.”

– Al Capone

„NE CRAIGNEZ POINT, MONSIEUR, LE TORTUE.”

– Leibniz

„MOST MINDENNEK VÉGE.”

– Ülő Bika Mottója

„EGY RENDŐR ÜGYFELE A VILLAMOSSZÉK.”

– George Jessel

„OSTOBÁN, KAPKODVA EGYSZER,
OSTOBÁN, KAPKODVA MINDENKOR.
SOHA NEM TUDTAM TISZTESSÉGESEN.
TÖBBÉ TI SEM. SEM MÁS.”

– Bucket felügyelő

„AZ ÁMEN A SZÁMOK HATÁSA.”

– Pico Della Mirandola
egyik kabbalisztikai
következtetése

„A SIKER MINT IPARI EREDMÉNY CSUPÁN PARASZTI
IDEÁL.”

– Wallace Stevens

„SZÁMOMRA A SAJÁT SZAROM BŰZLIK JOBBAN, KIVÉVE
EGY KUTYÁÉT.”

– Charles Bukowski

„A PORNOGRÁFUSOK MOSTANRA MIND ÖSSZEGYŰLTEK A
KREMATÓRIUMBAN.”

– Anthony Bloomfield

„SPONTÁN KÖZMONDÁS – EGY AGGLEGÉNY MAGA DARÁLJA
A CSOKOLÁDÉJÁT.”

– Marcel Duchamp

„CSÓKOLD MEG A KEZET, AMELYET NEM TUDSZ LEVÁGNI.”

– tuareg mondás

„A MI IDŐNKBEN MINDANNYIAN TALPRAESETT FICKÓK
VOLTUNK.”

– St. Vincent admirális

„AZ ÁLMOM AZ, HOGY MEGMENTSEM ŐKET A TERMÉSZETTŐL.”

– Christian Dior

„TÁRULJ SZEZÁM – KI AKAROK JUTNI.”

– Stanislas Jerzy Lec

„A YARDRÚD NEM MONDJA MEG, HOGY
A MEGMÉRENDŐ TÁRGY
EGY YARD HOSSZÚ.”

– Ludwig Wittgenstein

nekiálltam sörözni. „tetszik az utolsó: ‘a megöleendő tárgynak
nem szükséges egy yard hosszúnak lennie’.”

„ez talán még jobb, de az eredeti nem ezt jelenti.”

„jó. hogy van Kaakaa? babanyelven a kakit jelöli a neve. a legér-
zékibb nő, akit valaha láttam.”

„tudom. Kafkával kezdődött. imádta Kafkát, én meg így kezdtem hívni. aztán megváltoztatta.” fölkel és odasétál egy fotóhoz. „gyere ide, Bukowski.” befricskázom a sörösdobozt a szemetesbe, majd odaballagok. „mi ez?” kérdi Sanchez.

ránézek a képre. kitűnő fotó.

„mintha egy hímtag lenne.”

„milyen fajta?”

„merek. óriási.”

„az enyém.”

„és?”

„nem látod?”

„mit?”

„a spermát.”

„de, látom. nem akartam mondani...”

„miért? mi a picca van veled?”

„nem értem.”

„látod a spermát vagy nem?”

„hogyan érted?”

„úgy, hogy éppen KIRÁZOM, hát nem érted, milyen nehéz is ezt megcsinálni?”

„nem nehéz, Sanchez, én folyton csinálom...”

„oh, te ökör! a géphez csatlakozik egy zsinór. föl tudod fogni, mekkora tett volt csöndben élesnek maradni, ejakulálni és elsütni a gépet egyszerre?”

„nincs fényképezőgépem.”

„hány férfinak van? nem látod a lényegét, mint általában. ki a tököm fordított le téged németre, spanyolra, franciára meg a többire, sose fogom megérteni! nézd, föl tudod fogni, hogy HÁROM NAPOMBA telt elkészíteni ezt az EGYSZERŰ fotót? tudod, hányszor kellett RÁRÁNTANOM?”

„négyyszer?”

„TÍZSZER!”

„oh, Úristen! és Kaakaa?”

„tetszett neki a kép.”

„úgy értem...”

„jó isten, te fiú, nincs nyelv, amivel válaszolni tudnék az egyszerűségekre.”

visszamegy, lehuppan a székébe a drótjai, a fogói, fordításai és a

hatalmas jegyzetfüzete mellé; egy kép fekete előterében Adolf oda-
ragasztott orra, amit a háttérben a berlini bunker védelmez.

„megint dolgozgatok” mondom neki, „történet rólam, elsétálok
meginterjúvolni a nagy zeneszerzőt. részeg. én is berúgok, van ott
egy szobalány. borozunk. előreahajol, és azt mondja nekem, 'A
Szelídek Örökségül Bírják a Földet,'– ”

„igen?”

„aztán azt mondja, 'a lefordíthatóság annyit jelent: az ostobákban
mutatkozik a legnagyobb kitartás'.”

„elég vacak” mondja, „de tőled jó.”

„csak azt nem tudom, mihez kezdjek a történettel. a szobalány
föl-le járkál az alig valamijében, és én nem tudom, mit tegyek vele.
a zeneszerző beáll, én is, ő meg csak riszálja a picsáját, forró, akár
a pokol, s nekem sejtésem sincs, mihez kezdjek vele. arra gondol-
tam, megmenthető a történet, ha megkorbácsolom a szobalányt az
övcsatommal, aztán leszopom a zeneszerzőt. de soha nem vetemed-
tem ilyesmire, sose volt hozzá kedvem, bennem nincs csavar, így kö-
zépen hagytam a történetet, befejezetlenül.”

„minden férfi homo, faszszopó; minden nő leszbikus, minek ideges-
kedsz annyit?”

„mert ha boldogtalan vagyok, nem vagyok jó, én pedig nem aka-
rok rossz lenni.”

ott üldögélünk, amikor Kaakaa elindul lefelé a lépcsőn, egyenes,
lenszőke, zsinóros haj.

azt hiszem, ő az első nő, akit meg tudnék enni.

elsétál Sanchez mellett, aki megnyalja nyelvével az ajkait, elha-
lad mellettem is, akár valami mágikusan remegő, bolond hús külön-
álló golyócsapágya, az égbolt csókolja meg a tökeimet, ha nem
olyan, és annyira dicsőségteljesen hullámozik végig, akár a napfény
hatására meginduló lavina...

„szia, Hank” mondja.

„Kaakaa” nevetek föl.

az asztala mögé sétál, babrálni kezd a festménnyel, ott ül,
Sanchez szakálla feketébb a fekete mágianál, de nyugodt, nyugodt,
kétségtelenül. kezdek berúgni, mocskos dolgokat összehordani,
mindenfélét.

lassan átmegek unalmasba. motyorászok, mormogok. „oh,
bocs... hogy elrontottam az estéteket... annyira sajnálom, rohádé-

kok... ja... gyilkos vagyok, de nem ölök meg senkit. jártam iskolába. én vagyok Bukowski! HÉT NYELVRE lefordítva! ÉN VAGYOK az EGYETLEN! BUKOWSKI!!!"

előrezuhanok, amikor megpróbálok újra egy pillantást vetni a rejszoló fotóra, átbukok valamin. az egyik cipőmön. az istenverte rossz szokásom: mindig leveszem a cipőmet.

„Hank” szólal meg Kaakaa, „vigyázz.”

„Bukowski?” kérdi Sanchez, „minden rendben?”

fölemel. „azt hiszem, jobb, ha itt maradsz éjszakára.”

„NEM, AZ ISTEN VERJE MEG, ELMEGYEK A WOODCHOPPERS BALLBA!”

a következő kép az, hogy a vállára vesz, fölcipel az emeletre, tudjátok, ahol ő meg a nője csinálják, lerak az ágyra, elmegy, becsukódik az ajtó, letről valami zene szűrődik föl, nevetés, kettejüké, udvarias kacagás, nem rosszindulatú, nem tudtam, mitévő legyek, életében az ember nem feltétlenül a legjobbra számít szerencse vagy embertársai dolgában, végül mindenki csalódott benned, nos, egyszer csak nyílik az ajtó, fénycsóva, ott áll Sanchez -

„hé, Bubu, egy üveg jóféle francia bor... kortyolgasd, jót tesz. álomba ringat. oldódj. nem mondom, hogy szeretünk téged, az túl egyszerű lenne. ha le akarsz jönni táncolni meg énekelni, beszélgetni, tégy belátásod szerint. itt a bor.”

odanyújtja az üveget. megvadult tölcsér módjára emelgetem az üveget, újra meg újra. a szakadt függönyön keresztül beszökken a szobába az elnyűtt hold egy darabja. tökéletes éjszaka; nem afféle bezártságérzet; távol áll tőle...

reggel fölébredvén lemegyek hugyozni, visszatérőben belépünk botlok, ahogy a keskeny heverőn alszanak, még egy embernek se elég, és ők nem egy test, arcuk, végtagjaik összefonódva, alszanak, alszanak, mivégre legyek érzelgős??? apró szorítás a torokban, a szeretetreméltóság érzéséből automatikusan sugárzó blues, hogy valakiben ott van, ők még csak nem is utálnak... mit is kívánnak még nekem?

bizakodva, bánatosan, érzésekkel telve, betegen, lehangoltan és bukowskisan hagyom ott őket, az öreg, csillagfényű nap, istenem, elérni az utolsó sarokhoz, az utolsó éjfél robbanás, a hideg Mr. Cé, nagy Há, Mary, Mary, tisztán kivehető, akár egy bogár a falon, a December hóje, idegpálya, amely keresztülhalad öröklétű gerincben, a Könyörületesség, akár Kerouac halott kisgyermeké ter-

peszben áll a mexikói vasúti sínek fölött az elnyelődő sírkövek örök júliusában, magukra hagyom őket az ottságukban, a zsenit szerelmével, mindkettő jobb nálam, de a Jelentés, ön maga, szétmállik, elmozdul, homok módjára elpereg, amíg talán le nem írom az egészet magam, kihagyva pár dolgot (különféle hatalmas erők félemlítettek meg, hogy olyasfélét cselekedjek, amiket kizárólag normális és együgyűen örömteli megtenni)

beszállok a tizenegy éves autómba

és elhajtok

itt találom magát

és papírra vetem e kicsinyke illegális történetet

a szeretetről

önmagamon túl

viszont, talán, érthető a számotokra.

őszinte tisztelettel,

Sanchez és Bukowski

p.s. – ezúttal elhibázták a Zsaruk. ne tartsatok többet magatoknál, mint amennyit le tudtok nyelni: szeretetből, szenvedélyből vagy gyűlöletből.

Domokos Tamás fordítása